

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.
 Néptanítónak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1.50.
 Egyes szám ára 10 kr.

Felolvas szerkesztő:

Dr. Molnár Gyula.

Megjelenik hetenként kétszer: **vasárnap és esztűrtökön.**
 Szerkesztőség: **Gromon- és Zrinyi-utca sarkán.**
 Kiadóhivatal: **Csendes-utca TOTH-féle ház.**

A gazdasági gépkiállítás.

Mikor ma egy hete megnyitott a mezőgazdasági gépkiállítás, — mondhatjuk — nem esekély kiábrándulás között vettük szemügyre a gazdasági gépek kiállított példányait, melyek úgy minőség, mint mennyiség tekintetében legkevésbé voltak alkalmasak arra, hogy a mezőgazdasági technika legújabb vívmányait mutassák be a mezei gazdáknak.

Nem akartuk a kiállítás anyagi sikereit zavarni az által, hogy még a kiállítás tartama alatt emeljünk panaszt, — mert ugy is eleget kellett küzdeni a közönség indolenciájával, — de most már, post festa, bevallhatjuk, hogy az egyesület ezzel a kiállítással tisztességes fiascot fogott.

Mert azzal, ha egy pár gépet összeállítunk, ha fellobogozunk egy hosszú fabódót, ha az egyesületi elnökkel elmondattunk egy „magasröptű” megnyitót (mint egyik lapársunk mondja), és végül, ha cigányzene mellett banketozunk, mindezzel egy gépvásárt nem alakítunk át kiállítássá.

Nem tudjuk, milyen körülmények összejátzásának tulajdonítható a balsiker, de annyi bizonyos, hogy az a közöny, mellyel a közönség a kiállítást iránt viselkedett, és melyet semmi később megütött hivatalos reklámdob elosztásai nem tudott, — az a közöny indokolva volt.

A „Z. és V.” mult számában elég bőven utaltunk azokra az ismeretes közzgazdasági elvekre, melyek az ilyes kiállításoknak fontosságukat kölcsönzik. Meg volt említve, hogy mily sokat tanulhat a kisbírtokos gazda az által, ha utat-módot mutatunk neki arra, hogy mint kell a kedvezőtlen piaci viszonyok ellenében a munka észszerű technikai szabályozásával küzdeni. Am ez a ki-

állítás nem sokat mutatott a haladni vágyó földművesnek.

Mert mit láthatott, mit tanulhatott ott?

Egyhány gépgyáros — jó üzlet reményében — leküldte ismert szerkezetű gépeit, a minők manapság már tuzatjával vannak szerűs kertjeinkben. Látunk azonfelül holmi vajkészítő gépeket, a melyek ugyan eredeti mechanizmusuk folytán méltók a meg szemlelésre, de oly specialis természetűek, hogy nem bírnak jelentőséggel a mi mezőgazdálkora névére, a kik az életnővényekén kívül minden termelést csak szűkebb körben, nagyobb tőkebefektetés nélkül űzhetnek.

A kiállítás tehát egyáltalán nem érte el a célt, melyre minden kiállításnak törekednie kell.

Nem nyújtott ugyanis kellő képet előhaladottságáról annak az iparág, melynek termékeit bemutatta. Ha pedig az az iparág tényleg nem volna fejlettebb, mint a minőknek láttuk, — akkor fölösleges volt a kiállítás.

Mert ennyit már nem egyszer láthattunk.

Üzeti szempontból fogva fel a dolgot, persze, hogy a Ruston, Procter & Comp., Tarnóczy meg Koczó Pál ezégek esetleg előnyös üzleteket köthettek, ámde ez nem változtat a dolgon.

Kiállításoknál az érem üzleti oldala mellékes dolog. Sőt egyáltalában nincs értelme, hogy annak a falusi gazdának, a ki esetleg esélőgépet akar vásárolni, ide hordja le áruút a gyáros: mert a ki ezeket ruház be gazdaságába, annál már nem jön az számításba, hogy Zomborba vagy Budapestre utazik-e vásárolni, — mikor a fővárosban dűs választékban kaphatja meg azt, a mi kéres.

Denique Zombor város és környéke mezőgazdái-

nak látkore egy cseppet sem szélesbedett e „kiállítás, révén.

Kérdés már most, kit okolhatunk ezzel?

Bizonyára csak a gazdasági egyesülettől függött az, hogy általános kiállítás jellegű ölte vala fel, vagy pedig pusztán a gépekre szorították a kiállítás. Ha pedig az általános kiállítást az idő rövidsége, az elégtelen munkaerő vagy pedig a társulat anyagi viszonyai nem engedték volna meg, akkor bizony jobb lett volna ezt akár abban is hagyni.

Ha a megyei gazdasági egyesület jobbat nem adhat, mint a minők nyújtott, akkor jövőre kár is lesz ilyen vállalatokba fogni. Egy blamázs eshetőségét mindig jó kikerülni. Már pedig ilyen előzmények után ne csodálkozzunk azon, ha a közönség bizalma megcsappan, és a kiállítás esetleg még deficiittel is végződik.

Azért hát jövőre több körültekintést kérünk.

Értékpapírok és a póstatakarékpenztár.

Tapasztalati tény, hogy nálunk a mobil tőke iránt való érzék még kevéssé van kifejlődve, s hogy annak jelentőségét nem méltányolják kellőképen.

Rengeteg sok tőke létezik, a melyeket tulajdonosaik nem fektethetnek be sem mezőgazdasági, ipar, vagy egyéb vállalatokba s amelyek gyümölcsözetlenül, vagy legalább nem teljesen kihasználtak hevernek azért, mert a tőkeértékesítésnek az értékpapírok formájában nyilvánuló alakja még meglehetősen ismeretlen nálunk.

Pedig ugy általános, mint egyéni érdek, hogy ezen a tőkegyűjtésnek és takarításnak külföldön nagyon szokásos módja nálunk is elterjedjen.

Meg kell gondolnunk, hogy az állami jövedékezelőleteknek a beföldön való elhelyezése azt hozza magával, mikép az államadóssági kötvények után az állam által

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

A vén sirásó.

Elhagyott temetőben —
 Vén sirásó egy magába
 Bolyong a zöld hantok között,
 Újjaival számítgatva . . .

Egyik itten — . . . ott a másik,
 Kereszt mellett a harmadik,
 Aludjatok, aludjatok,
 Néma csend van, nesz se hallik.

Harang kondul a faluba,
 Vén sirásó meg se hallja.
 Gyepes hantok, dült kereszték . . .
 Ó azokat számítgatja.

Elhagyott temetőben
 Vén sirásó késő éjjel
 Bontogatja a sírokat —
 Minden sírból szellem kél fel.

S elsuhanak a szellemek . . .
 Új sirt az a vén sirásó,
 Csapzott haját szellő fújja . . .
 Meg-megesendül lenni az ásó.

Egyik itt volt; ott a másik,
 Kereszt mellett a harmadik,
 Együtt vagytok már egy sírban
 Én leszek majd a negyedik.

Elhagyott temetőben
 Három sírthant fel van törve,
 Vén sirásó gyermekeit
 Önmagával eltemette.

Avasi.

Jótekményezés hangverseny és műkedvelői szini előadás.

— Tartottat a zombori színházban 1888. május 12-én. —

A mióta a zombori jótekményezés négyelet azoknak a szegény kis árváknak karácsonytájról gondoskodik, a publicumnak évenként egy-egy több élvezetes estje van, mint azelőtt. Mi éppen úgy meglehetünk elégedve, mint azok a szegény gyermekek, kikért e szép gyermekek nem sajnálnak fáradságot, szereptanulást, — mert hiszen az est oly élvezetes volt, hogy szinte azt kívántuk, bárcsak ne telne a tiszta jövedelemből elég a karácsonyra ímepélyre. Így legalább megismételnék az előadást. Tényleg azonban a színházat még sohse láttuk oly tömve, mint szombat este. Valamennyi páholy meg ülőhely el volt foglalva fényes közönséggel.

Láttunk előkelő urakat, a kik páholyt bérlettek, de azért zárt-széken ültek ilyen szerény módon gyakorolva a felülzetést. Megérdemelnék a „hírlapi nyugtázást,” — de erre ugy látszik nem sokat adnak.

A programm oly érdekesen és változatosan volt összeállítva, hogy a hosszú előadás alatt még a gáz sem aludt el. Pedig a mi estélyeinken mindeztidőig azt volt legnehezebb ébren tartani.

A produktó eleje a „Regény vége” volt, Szépfaludy Ó. Ferencnek egyfelvonásos vígjátéka. A kis szalondarab mindvégig lekötötte a közönség figyelmét és körülbelől meggyőzött bennünk arról, hogy ezután már nem a műkedvelőkre lesz díeséret, ha játékokat a színeskedezhez hasonlítjuk, hanem megfordítva. — Schaffner Angela k. a. (Stefanie) terjedelmes szerepét ritka fosztelenséggel adta, hatásosan domborítva ki a szerelmes özvegy bájos habozását. Különösen tetszett a zárójelent, midőn Ipszilona (Lovászi Márton ur) jegyzi el magát. Wolf Ida k. a. (Arabella) oly aranyos táncosnő volt, hogy szinte megmagyarúzhatatlan, miért hagyta el az a csúnya Ipszilón. A táncosnő kényes természetű szerepének maszktrozása bármennyire is megfelelő volt, a mulatságos öltözékben, a tartásban és az affektálás határáiban oly diszkrét jellemzés és természetes báj nyilvánult, hogy nem egy vidéki színésznő tanulhatná tőle a taputatót, mellyel komikus szerepét alakította. Mert Arabella nagysám nemesak mulattatott, hanem tetszett is. Azt hiszem, sőtét szeművege daczára is elég világosan láthatta, mily hatást keltett játékával.

Kánya fiskális úr (Dr. Balogh Ernő) a kopasz fejű, nem is késett alaposan beleszeretni. Kánya fiskális különben kitünően mulattunk; épen ugy tetszett Ipszilón, valamint Kalapsza

Bella k. a., a ki Zsófi, a eseska szobaleányt, oly kitűnő otthonossággal adta, hogy valóban megérdemelte a közönség zajos tapsait. Az egész darab betanítása, — kezdve a szereposztástól, díesőri Városv László úrnak hoszú rendezői gyakorlatát.

Egész föllegedező a hevezető színdarab sikerétől, — még szinte láttuk előttünk mozogni a mulatságos eselekvés kedves nőalakjait, — mikor a programm 2. száma már újból elkápráztatott bennünket.

Bittermann Hermin, Késmárky Ilona, Mihályi Bella és Tessedényi Flóra kissasszonyok zongorán intonáltak Ascher ismeretes hangverseny darabjait, a „Concordantiá”-t. A játék egyfontosságát csak dicsérhetjük: — jól esett különben, hogy a hallgatóságnak ezuttal nem jutott osztályrészeül az a fejkábitó lárna, mely a nyolekzes daraboknak rendes kísérője szokott lenni.

Ezután Mihályi Ernő úr „Magyar népdalokat” énekelte, Balogh ur fűrgő zongorakíséréte mellett. Az énekesnek kellemes bariton-hangja annyira tetszett, hogy bizony more patrio megújráztuk nóitát.

A programm 4-ik pontja Halm Ervinné úrnő zongorajátéka volt, ki a töle megszokott érzessel és precízitással, játszta Moszkovsky 34. „Valse”-jét.

Hallottunk ezután két Beriot féle kettőst. Spáth Károly és Blumenthal Gustáv urak zenei képességeiből méltó volt e magas szármalású két mű, melyek dűk a szó valódi értelmében. És bizonyára egyik szereplő sem érdemelte volna meg, hogy hangszere csak alárendelt kísérője legyen a másikéknak. Mert a technikai bravour mellett, komoly felfügés tükrözött vissza minden accordban, — melyet Spáth ur hegedűjéből, Blumenthal ur pedig tollal, — akarom mondani zongorájából kiesalt. Egész mysticus hangulat vett a hallgatóságon erőt, — egy lyrái elbeszélés volt ez zenei hangokban előadva, melyhez méltán sorakozott a következő szám, — Ketterer és Durant „Ábrándja” Faust fölött.

Kalapsza Bella k. a. zongorán, Bieber Gyula ur pedig harmoniumon szolgáltattak meg ez erőteljes drámai hangokat.

Gyönyörű volt a harmonium lány síjjainak összhangja a esiesőrgő zongorával. Az átértett játék finomsága élénk tetszést aratott.

Az utolsó zenei szám volt egy Braga-féle „Legenda”, melyet Tessedényi Vilma kissasszony énekelte. Spáth és Bieber urak kíséréte mellett. Tessedényi Vilma k. a. lány csengősű hangja ezuttal sem tévesztette el a hatást.

fizetett kamatok nem a külföld, hanem saját polgáraink zsebébe vándorolnak.

Mert, ha az államnak saját polgárai hiteleznek, úgy azt a mit a kincstár az államadósági kötelezettségek teljesítésére elvon a nép jövedelméből. — azt másrésztől ugyanazon népek az államadósági kötvények kamataiban visszafizeti.

Mivel nagyobb arányban vándorolnak tehát e kamatok külföldre, annál inkább nő a nemzeti vagyon vesztesége, mely kisebbedik, ha nagyobbkörű elterjedést nyerne állampapírjaink bent az országban.

De ezen általános szempontból tekintve az egyéni érdek és a mellett szól, hogy tőkéink állampapírokba fektetessenek be.

Oly tőkéket, a melyeket nem kötöttünk le valamely vállalatban, a melyek felett tehát tetszés szerint bármely időben rendelkezni akarunk, nem értékesíthetjük jobban, mint hogyha értékpapírokból helyezzük el, a melyek naponként tőzsdéi árral bírva, bármely pillanatban folyósíthatók.

Továbbá, ha az állam az adósnak, megnyugtatta lehetünk az iránt, hogy az kamatait a rendszer időben meg fogja fizetni s e mellett a kamatláb övé magas, hogy az általános országos kamatlábot legtöbb esetben felül is mulja, és így mindenkép tisztességes hasznot nyújt a kötvény tulajdosnának.

A postatakarékpénztári intézmény létesítésével sikerült az államnak oly közeget megteremteni, a mely lehetővé teszi az értékpapírok iránt való érdeklődést a közönség szélesebb rétegeiben felkelti, s a legegyszerűbb és legkönnyelmesebb alkalmat nyújtani arra, hogy a kis tőke is gyümölcsöző értékekben elhelyezést nyerhessen.

Ez áldásos intézménynek a mely mindenütt, a hol létesült, a legkötönyben bevált, nemcsak az tartozik illetékesnek, hogy a takarékoság által befolyt tőkéket, s pedig azon tőkéket, melyek csekélységükkel fogva különben elkallódtak volna, állampapírokból értékesítse s ez által az állam hitelrészeseivé tegye azon ezeket, kik csak csekély összegek felett rendelkeznek, hanem kultivált egy más üzletágit is, — melynek célszerűségét úgy látszik kevesen ismerik. — A postatakarékpénztár ugyanis betételnek azt a kedvezményt nyújtja, hogy kívánásukhoz képest számukra értékpapírok vásárol a napi árfolyamon a nélkül, hogy ezért bármi díjat számítsanak.

Ha az illető betétevő biztos helyiséggel vagy a kezelésre, felügyelésre való idővel nem rendelkezik, értékpapírjait a postatakarékpénztárnál tarthatja letétben, mely azt nem csak minden díj nélkül megőrzi, hanem a sorolás alá eső papírok huzására felügyel, az esetleges nyereseményeket az esedékes kamatszelvevényeket lejáratoskor behajtja, a betétevő javára írja és öt érről külön értesíti, úgy hogy a betétevő letéteményezett értékpapírjainak jövedelméről minden fáradság és költség nélkül rendelkezhetik.

Mindezek hasznát könnyű belátni: hisz a minden napi életben vajni gyakran tapasztaljuk, hogy hiányos megőrzés, felelőtlenség vagy késő intézkedés valamint lopás, elvesztés vagy a szelvények és a nyeresemények elévülése által mily sok kár háralom a tulajdosnara.

A postatakarékpénztár valódi bankár szerepét tölti be a betétevővel szemben s pedig olyan bankár, a ki fázadosásért díjat nem követel, azáltal pedig, hogy az

Mindezek után pedig következett egy hosszú pauza, melyet kellemesen töltött ki színházunk farsadhatatlan, „önműködő” léghuzama. E gyógyhatású ventiláció minden rendőri közlekedés-düzára, az egész est folyamán élénk tevékenységben maradt, — s csak a jótékony ezirúti tekintéssel nem futta le több vendég fejéről érdemeiben megszűnt parókájukat.

Végre is az „Apró főelőírások” feleltekkel voltunk e jelen-tékelen mizériákkal. Lumm Józsefnél mulatókhoz helyzetvígjátékában Amburuz Gizella k. a. (Hlona) megnyerő kedvességgel adta naiv szerepét. Dalmay Hedvig k. a. herzig szobaleány volt. Balogh Ernő úr Józsi Samu, az eselen szakácsot, groteszk maszkja dacára oly léleményes humorral alakította, hogy szűnni nem akaró orástrerítés közt, nyílt jelenetben is kitapsálták. — Jánossy úr (Sir George) és az idős Gayfaro (Szemző Károly úr) komolyabb természetű szerepeiket épen oly természetességgel játszták, mint Lovász úr a „peh-”-es ifjabb Gayfartot. — Moldován úr, (Ed-varmester) díszelőtlenül oldotta meg feladatát.

Az est fényes sikere arról győztett meg bennünket, hogy talán gyakrabban is lehetne nálunk a szunnyadó társas szellemet ilyen működvelő előadásokkal, álmólól felrázni. — Hisz valamint a jótékony négyzet oly melegen gondoskodik az ő kiesiny szegényeiről, ép olyan kötelességünk volna nekünk valamennyiünknek, hogy a nemzet szegényeirel emlékezzünk meg, azokról az ezekről kiknek a Tisza meg a Koros hullámok írja tetemmel elő betétevő falatjukt.

Mi bizonyos vagyunk abban, hogy a színház ekkor sem volna kéviselő béli.

A kik azuttal szerepelték meg lehetnek győződve arról, hogy megállják helyüket ezután is, bármilyen működvelő előadás is. Fázadosát hisszük, „a jótékony céliránt tekintéssel” — nem kimélnének. — És az se riassza őket vissza, ha talán kedvezőtlen kritikát hallatnának a közönség egyes tagjai. Vigasztalódjanak akkor, azzal:

„Das Publikum sind alle Leut’.

Drum ist es dumm und auch geschiedt.

P. D.

állam garantiája mellett működik, oly biztóságot nyújt, a minőt semmiféle pénzintézet vagy banktulajdosnosa nyújtani nem képes. Ezen szolgálata ellátására a postatakarékpénztár külön osztályt, az úgynevezett értékpapír-osztályt állította föl az intézet közeleiben, a mely a betéteknél, kik az intézetelt portmentesen levehelhetnek, minden tekintetben kezükre jár.

Az államtól, midőn ily nagy kedvezményeket fűzött a postatakarékpénztár igénybevetéséhez, kétségkívül az a helyes szempont vezérelte, hogy népünket lassankint hozza köztalkatja a gazdasági élet minden előnyös mozzanatainak kihasználásához s így nevezetesen megismermettini az értékpapírokból való gyümölcsözteszt mód-zatait és megkönnyíteni ezek keresztüli vitélét. Hogy e tekintetben a postatakarékpénztár mily sikerrel működik bizonyítja az a tény, hogy rövid fennállása óta három millió értékű értékpapírokból helyezte el a befolyt összegeket s hogy azon értékpapírok névértéke a melyek közvetítési mellett vásároltattak egyesek részére, megközelíti az egy milliót. Megvagyunk győződve, hogy ez utóbbi üzletágában jelentkező forgalom idővel még jobban emelkedni fog s mind többen tudják szolgálatait igénybe venni, míhelyt szélesebb körökbe elhatolt az intézmény és az általa nyújtott nagy előnyök ismerete.

Magyei s helyi hírek.

* **Kinevezés.** Eisler Mór a kulai m. kir. adóhivatalhoz adóosztályt let kinevezve.

* **A zombori jótékony magyar négyzet** által f. hó 12-én rendezett működvelő előadás összes jövedelme 264 frt, 80 kr. — kiadása 82 frt, 66 kr. s így tisztá jövedelme 182 frt 14 kr.

* **Ügyvédi kamara.** A szabadkai ügyvédi kamara részéről közhírré tetetik, hogy dr Grünbaum Pál ügyvéd, O-Besse szék-helyéül, dr Ivanovits István ügyvéd, Baja szék-helyéül, a kamara lajstromába folytatódásról fölvétettek; továbbá, hogy Radics Mihály zombori lakos ügyvéd a szabadkai ügyvédi kamara fogyelemi bíróságának 1887. évi május hó 21. napján 246. sz. a. és a m. kir. kurjának 1888. évi március hó 10-én 791. 1888. sz. a. hozott íté-létével, az 1874. évi 34. t.c. 48. §-ába ütkező fogyelemi vétségben vádoltakat mondatott ki és ezért az ügyvédség gyakorlatától három hóra lett felgúsztatva. A föllégszteszt a fogyelemi határozatnak a hivatalos lapban való közlétevel napján véset kezdett.

* **Pályázat.** Szabadkán a palicsi orvosi és a fürdői pénztárnoki állásokra pályázat van hirdelve.

* **Az osztrák-magyar bank** Zentán és O-Beesén mellékle-lyeket állit.

* **Nyeremény.** Palkovics György szabadkai ügyvéd a török sorsjegyek legutóbbi huzásán 1600 frt nyert.

* **Fogyelemi ügyek Szabadkán.** A belügyminiszter jóvá-hagyta a szabadkai közig. bizottság fogyelemi választmányának íteletét, — mellyel Novákovics Bódog a vár. fogyasztási adóhivatal vezetője és Vass Kázmér fogyasztási adóhivatali ügynök szolgálati hanyagság és egyéb mulasztásokért hivatalvesztésre ítéltettek. Ugyan-csak a város közigazgatási bizottságának fogyelemi választmányáa f. hó 11-én tartott ülésen Sztoczek Károlyt a nyugdíjlapjára javára fizetendő 150 frt. penzbírságra ítélté ismert hírlapi közleményeier, melyek pedig Novákovics és Vass üzelmek felderítésére vezet-tek. Ugyanakkor Kuntits Lázár úr. adótszjt dorgálásra ítéltetett. Lévai Simon penzügyi tanácsnok és Jankovics Kázmér főügyész ellen pedig a fogyelemi vizsgálatot rendelék el. Okot erre az szolgálatot, hogy Weisz Évának bérleti ügyére vonatkozó beadványát Lévai Simon 2 évig főkjókban eluteltetlenül tartotta; Jankovics Kázmér pedig dacára annak, hogy a házipénztár ót a bérleti há-talokról értesítette, annak biztosítása végett a bírói lépéseket meg nem tette, illetve a pert Weisz Eva ellen nem indította meg. Lévai Simon a netáni kárterítés biztosítására a városi pénztárra 800 frtot tett le. — Mintha csak az egész magyar közigazgatást látók a szabadkai viszonyokban!

* **Ninc többé Dűpftner-ered.** A Maria-Terézia szobor leleplezése alkalmából ő Felsőge, május 13-án kelt had-sereg-paran-csában (Arme-Befehl) elrendelte, hogy több közöl hadseregbeli eredet, kiválóbb uralkodók és hadvezérek névéről nevezessék el. Ezek között van a mi házi gyalogezredünk is, a 23-ik, mely ezentúli örök időkre „I. Lajos Vilmos baden-badeni őrgrof, fővezér (General-Lieutenant) bíróalmi tábornagy” nevét fogja viselni. Baden Lajos Vilmos őrgrof egyike volt a német bíróalmi hadsereg legkiválóbb vezéreinek. Született 1655. április 8-án; A török hábo-ruban, 1684-ben, elfoglalta Visegrádot; kitünt Buda ostrománál, a mohácsi esatában s befört 1680-ban Boszniába. Legyőzte a törököket Nisnél (1689). Zalaenkeménynél (1691). elfoglalta Nagy-váradot és Gradiskát. XIV. Lajos ellenében harcolt Elzászban 1694-től 1704-ig. Meghalt 1707. jan. 4-én. Híszük, hogy vitészg dolgában a mi ezredünk csak jó példát fog venni nagyevű tulajdo-nosától.

* **Szerb színészet Zentán.** A Szabadkán működő szerb színársulat f. hó 21-én Zentára megy a hol sikeresen gyűjtöttek már számukra bérletet is.

* **Az árvízkarosultak javára** városunkban is fognak ön-nepélyességgel rendezni. Ez ügyben 14-én a főispán emlékeite alatt értekezetet tartottak, hol is a programmkészíté bizottságot a főispán emlékeite alatt követték uralkó alakították: Bittermann Nándor, dr. Balogh E. dr. Csáhás Benő, Csiesáky Mihály, Czedler János, Dobák Béla, dr. Grüner Samu, Kozsár Zsigmond, Kozma László Késmáry Béla, Konjovits Dávid, dr. Krónis István, dr. Margalits Ede, Mihályi János, Maximovits Szilárd, dr. Molnár István Lajos, dr. Molnár Károly, Loblauch Kerestély, Schmanz Endro, Schajgotter Gyula, Szemző Károly, Róheim Károly, Yuki-essits Péter, Valtér Nándor, dr. Vadas Kálmán, Városy László, dr. Valerian ezredvezős, Zuffa Vince, Zakó Milán.

* **A Ferenc-esatonna részvénytársaság XVI-ik közgyűlését** f. é. június 4-én fogja tartani.

* **A kátyi Dunaágban** a napokban a halasok ángolnált fogták.

* **Étítelt jegyző.** Rédei Lajos bajnoki jegyzőt, a ki hivatalától már hosszabb ideje fel van függesztve, a szabadkai törvényesség hivatali hatalommal való visszavá-ulás és személyes szabadság megsértésének büntetése mélt-ant nyolcz havi fogházra és két év hivatalvesztésre ítél-ték. A kir. tábla I. büntetőtanácsa Mendelényi bíró referá-lása alapján a büntetését egy évre emelte föl.

* **Első es. kir.** szab. Duna-gőzhajó-társaság gőzhajójának menettelve 1888. évi március hó 25-től kezdve további intézke-dőség. Felélt: Bozdánból Budapestre és Besebe: naponta 9 óra-kor este. Felélt: Bozdánból Budapestre 27-én. Felélt: Bozdánból Zimony-Belgradba: naponta 9 órakor reggel. Bozdánból Orsovára-Gálaig: szerdán, pénteken és vasárnapon 9 órakor reggel.

* **Vizbefuult leány.** Újvidékről írja leveleznök, hogy Ráty Koszta odaváló ügyvéd leánya, a 10 éves Dob-riha Kameniczán veteletlenül belesett egy alig fél méter mély hegyi patakba és beleful.

* **Az óbecsei polgári lövészegylet** f. hó 7-én tartott tiszt-újító közgyűlésen következőképen alakította tisztikarát. Főnökszer-ter: Brecka Ferenc jegyző, helyettes főnökszerter: Petkovits Gy., tükör Müller J., gazda Dörner M., pénztáros Szabó Sándor ügyész; Dr. Grünbaum, tekebíztes. Pinkovits D. lett.

* **Beküldetett.** A városi hatóságnak lehetne amny érteke a közegészügy iránt, hogy fényes nappali órákban ne sópéret-át a fűtőket. Mert a kit balézete ilyenkor a betéviszások fok-kavart porán és szemetlen vezérelt keresztül, jól vigyázzon, hogy minden emberi formája oda ne vesszen. Úgy látszik ez mulatság-szerű szerez a városi drombóknak, vagy pedig az intézkedő föltéte-séknél. Kérjük a polgármester urat, hogy szüntesse be ezt a minden tisztasági érdeket durván kigunyoló eljárást. Egy baporolt sétáló.

* **Az ágost. evang.** híveknek tudomásul adatik, hogy május 21-én délelőtti 10 órakor az e célra kibérelt helyiségekben urvacsorával egybekötött isteni tisztelet fog tartatni melyre a tisztelt hívek ezennel meghívhat-tnak. Galle Emil s. k., egyházi felügyelő, Korossy Emil ág. evang. lelkesz.

* **Pünkösdkör mérsekel árú** menettéti jegyek kiadás-a Budapestre. A pünkösdi ünnepek alkalmából ez év május hó 19-én a m. kir. államvasutak közp. hálózatának összes állomásairól (kivéve a budapest-bániházi, budapest-lőrini, budapest-horti, bud-apest-tápio-györgyei és budapest-szabolcszállási budapestek állo-másait) 50 százalékkal mérsekel II. és III. oszt. személyvonatu, 10 napig érvényes menettéti jegyek adatnak ki Budapestre a fentemlélt napon közlekedő valamennyi személyszállító vonathoz — gyors- és expresszvonatok kivételével, valamint a Budapestre csak május hó 20-án reggeli órákban érkező személy, egyes-es omnibusz-vonatokhoz. A visszautazás bármely személyszállító vonat-lal — gyors- és expresszvonatok kivételével — bezaról május hó 28-ig történhetik. A miskolc—füléki, bánrve—debcsinai és feled—tiszleci szárnyvonalak állomásán kiadandó menettéti jegyek visszautazás alkalmával a hatvan—miskolc utirányán át, valamint a tövis—predáli vonalról állomásról. Nagyváradon át szoló je-gyek a visszautazásnál Aradon át is érvényesek. Gyermekekre ne-ve követező kedvezményeket engedélyeztetnek: Két tiz éven aluli gyermek számára az illeto kocsiosztályra szoló menettéti jegy váltandó. Egy ily gyermek a II. osztályban egy egész III. oszt. menettéti jegy váltása mellett utazhatik. — Podgyászsabadsághely nem engedélyeztetik.

* **A megáldott fönyeresemény.** Hogy némelykor menny-nyi haszna lehet annak, ha valaki nem tudja az egyszerűget, azt bizonyítja az alább történet: Egy kolozsvári úri ember a múlt hetekben mindentelére keresztelt egy 42-es számú sorsjegyet, akár-milyen sorsjátéka szőljön is az. Talált is végre egyet, s a sors-jegy nyert 25 ezer forintot. Ismerősei, a kik tudták, hogy menny-nyi időig kereste a sok közül ezt a szerencsés sorsjegyet, meg-kerdezték tőle, miből sejtette, hogy a 42-es szám ilyen szerencsés. — „A dolgot nagyon egyszerű” felett nagy komlysággal a szerencsés nyert. „Egy ószaka hat ó-ra szám láttam, s miután hatszor hat az — nagyvettkető, tehát kerestem egy negy-venkettes számú sorsjegyet. Csak egy kissé matematikusnak kell lenni, uraim!”

* **Megszökött váltohamisító.** Bajáról írják lapunknak, hogy Muldschütz Mátyás, a bajai kolozsonsgyőzelet-gyűlést szerzőkönyve-lője, a ki nagy ügyességel többek nevére váltot hamisított, Baja-ról, néhány ezer forint adósság hátrahagyásával megszökött. Muldschützt nyomonak.

A bajai kereskedelmi casino választmányáa e hó 10-én tartott ülésben Posta Lajos vasuti-, Molnár István posta- és tá-vírdala-állomási főnököket, úgyszintén Mallos Károly gozhajozási ügy-nöket, a közlekedés kereskedelem érdekében kifejtett áldos te-vékenységükért egyértelműleg tiszteletbeli tagokul megválasztotta.

* **Népköri dalárda.** A helybeli iparos ifjuságnak dalárdaja — mely tavaly alakult — belátván, hogy ön-erejéből nem tarthatja fenn magát, szükségessé látta keresni magának egy olyan anyagyeletet, mint a minő pl. a polgári kaszinó-egylet a régi dalárdaival szemben. Ez okból megkereste az iparos-dalárda a zombori népkör választmányát az iránt, hogy vétséssel fel da-lárdajuk a népkör fő-ke-gye-l-e-t-ü-l, hogy aztán e régi, tiszteletnek örvendő társas egylet szárnyai alatt biztosabb fejlődésnek indulhasson a szenge dalkoszortú. A népköri választmány legutóbbi ülésén hely is adott az iparos-ifjuság kérésének. — a mennyiben elhatározták, hogy az iparos-dalárda „Népköri dalárda” ezimen a népkör kebelebe föltévesseék. Egyuttal 50 frtot is ki-utalványoztak az új dalárdaának zongora-javításra és egyéb szükségletek fedezésére.

* **A bajai Tóth Kálmán szobor-alap.** Tóth Kálmánna, a magyar költök ez előszörű dísznők Baján, a költő születési helyén, a városi törvényhatóság kezdeményezésére tudvalóság szobrot akarnek emelni, mire nevé a mozzalom már né-hány évvel ezelőtt megindult. Most a gyűlésnek eredményét kinun-tatta a törvényhatóság. E szerint az 1887-ik év végéig az idköz-be tőkésített kamatok beszámításával 9102 frt 22 krajczár gyűlt össze a szoborra.

* **Mint a „Pester Correspondenz”-nek** sürönyözik Bese-ből, a „Budapesti Közlöny” s a „Wiener Zeitung” mindenesetre

még e hét folytán, talán már holnap közé fogják tolni a gróf Kálnokyhoz, az osztrák és a magyar miniszterelnökhöz intézett legfőbb köziiratokat, melyekkel megtörténik a delegációk egybeváltása június 4-ére. A szeszdoroférom sorsának mikénti alakulását a Reichsrathban nem várják be, mert a magyar kormány bírja már a korona előleges jóváhagyását ahhoz, hogy a szeszdó emelésből várt, nem nélkülözhető bevételi többletet mindenestire lelétsise.

* A szegedi vasutasok öröme. A magyar államvasutak igazgatósága elhatározta, hogy ez év május 1-től kezdve a szegedi vasúti hivatalnok ugyanolyan lakbértörlesztést kapjanak, mint a budapesti alkalmazottak. A szabadkai vasúti hivatalnokok lakbértörlesztését ellenben beszűktették.

* Bökklidétlen. „Orszéki-kerítő”, Herezenberger Dezső zeneműve. A kerítőnek zenei becsét volt alkalmunk már melatni, most csak annyit figyelünk meg, hogy a darab külsőleg is rendkívül izélesen van kiállítva. A címlapon Sándor Orszéki ábrólgyökén jól sikerült arcképe látható. A kerítő kapható kiadójánál, Schön Adolf könyveskereskedőnél. Ára 1 frt.

*) Egy Budapestről ide költözött úri hölgy szabad óráiban igen előnyös feltételek mellett zongora és francia órákat szeretne adni úri családok gyermekeinek. — Bővebben értekezhetni Árpád-utca 89. szám alatti házában. 1—3

Irodalom.

— Dolinay Gyulánál az iskolai vizsgákra pompás jutalomkönyvek jelentek meg. Ezek közt legfontosabb a „Szív” írta Edmondo de Amicis, fordította dr. Radó Antal. Píratlan szép ifjusági olvasmány. Többet ér az ígató Robinson kalandoknál. E kedves műben egy tanuló naplójegyzetei vannak közzé az iskolai év majd minden napjáról, meghat. szívhöz szóló szép történetek alakjában. E mű olvas eredetiben alig másfél év alatt hetven kiadást ért. Rendkívül alkalmas arra, hogy iskolai vizsgákon jutalomkönyv gyanúnt osztassák szét. E ezülből leszállított ára: 20 példány 10 frt. 100 pld. 45 frt. Egyes példány 55 kr. Dolinaynál kaphatók még más érdekes, kisebb gyermekeknek való rendkívül olcsó, sokat mutató és e czának megfelelően szerkesztett jutalomkönyvek is, mint: „Hogyan mehetsz előre? — Aranykönyv”, „Szünnapokra”, „Ifjusági olvasmányok”; az utóbbiak tömördek képpel. Ezek bármelyikéből 20 pld. 6 frt. 50 kr. 50 pld. 14 frt. 50 kr. 100 pld. 28 frt. Egyes példány 55 kr. A „Gyöngyörök”, „Hazaszeretett könyv” pedig 20 pld. 4 frt. 20 kr. 50 pld. 10 frt. 100 pld. 19 frt. 50 kr. Egyes példány 25 kr. Legnagyobb jutalom a „Történelmi arcképesarnok” pompás diszmű 231 arcképpel és életrajzzal; leszállított ára 3 frt. 60 kr. Nem lehet eléggé ajánlani, hogy az iskolai vizsgákon menél több jó könyvet osszának szét. Ez a legnemesebb jutalom a szorgalmas gyermekeknek, s a mellett a jó könyv otthon a szülők körében is meztési hatású. Egy egy alkalmas jutalomkönyv kamatozó kincsese lesz a háznál. Mindennemű megrendelés egyenesen Dolinayhoz (Budapest, Keeskméti u. 13. sz.) intézendő.

A magyar Carlsbad.

A Cserna patak kanyarulatánál, ahol a pisztrángokkal telt tengezőző színű vizet, elhagyva keleti irányát hirtelen dőlnek fordul, hogy pár órai futása után a Dunába temetkezzék, igénytelen oláh falu áll, melynek neve világszerte ismeretes, épp úgy mint Carlsbadé.

E falu: Mehádia.

Kelet már a bicezei esázarok idejében ismerte, nem ugyan e falut, hanem közvetlen közelében, a Cserna torkolatánál levő gyógyfűrdőket, melyeket „Adagvas” név alatt ismertek s nem egyszer kerestek fel Bizáns és Róma esázaraí.

A Nyugat csak az utóbbi időben fordította figyelmét e kies fekvésű gyógyfűrdőkre, főleg mióta az uralkodó pár, József főherceggel több ízben kerestek fel, s mióta az ott már két évadon át időző Bismark Herbert gróf „magyar Carlsbadnak” nevezte el.

Hogy azonban a fűrdő, közelében fekvő Mehádia falutól meg legyen különböztetve, a volt határőrvidék s jelenleg Krassó-Szörény megye, melynek határában fekszik, a fűrdőt hivatalosan nem Mehádiának, hanem Herkules fűrdőnek nevezi, részint a fűrdő területének közp. pontján emelkedő óriási szökőkútól, melyen Herkules szobra áll, részint a fűrdő vízének erős gyógyhatását akarva jelezni e névvel.

A temesvári-orosvai vonalón érkezte, a Cserna kanyarulatánál bizencei stílyú esinos indóháznál állunk meg, melynek homlokzatán arany betűkben ragyog: „Herkules fűrdő.”

Podgyászainkat a bérkecsion vagy ombibuszokon elhelyezve, a Cserna partján, jó karban tartott országúton haladunk a Cserna völgyében felfelé, nyugotnak. Jobbról kopár mészhégyek határolják a kilitást, míg a baloldali dombokon oszterú művelés alatt álló szőlők vonulnak el szemünk előtt; míg lábainknál sutogva hőmpolyognak a Cserna zöldes haljai, s a távokból a esalit primadonnájának édesbús dallamát veri felénk a gyöngöden lengedező szélle.

Fél órát haladtunk, midőn az eddig elég széles völgy, mintha valami óriás guszba szorította volna a hegyek lábait, annyira megsűkül, hogy két kecsi alig tud egymás mellett elhaladni. Athajta a Cserna vashidján, melynek szerkezete a lánczhídra emlékeztet, feltáru előtűnk a fűrdő „majorja”, hol az üdülők a major kertjében tejj, vaj, sajt és savó fogyasztása közben gyönyörködnek a hegyek között felbukkanó nap első sugaraiában, vagy a tünő nap vörpiros sugárküllőiben.

A majortól egy jó puskaövénnyire a szűk völgy kitáru, s előtűnk áll egész pompájában a világ egyik legszebb fűrdője.

A természet pazarul szórta kellemeit, s a művészt fűrdő-hatalatlan szorgalommal hordta össze műveit, hogy e fűrdőt széppé, nagyszerűvé tegye, a legkövetőbb kiváncsiakat is kielégítő kényelemmel és pompával véve körül.

E kies völgyben valóságos nagy várost találunk, melynek palotái vetekednek az Andrássy uti palotákkal, berendezésükben helytel közel fejedelmi fényt tüntetve föl.

Az ősz Damokles magaslát — e kopár mészhégy — oda támaszkodik hátával a völgy szorosához, hogy az arra ébített fényes gyógytermek természetes háttérét képezze, míg lábainál a minden kényelemmel ellátott fedett uszoda terül el, medencéjében a Damokles palota — és a Herkulesforrás földalatti esőveken vezetett vastartalmú vízeivel.

A gyógytermek keleti stílyben lártvátk s a főterem, melyben az esztélyeket tartják, tetőzeten s oldalán gyönyörű freskók pompáznak, míg köröskörül díszes karzat fut, a központban szabad terezt engedve az nagynevezett „ezüst salon”-nak, mely a főbarnagok ötkézi terme, s nevént onnan vette, hogy e teremben minden köszlet valdó ezüst.

A gyógytermek előtti parkírozott téren a katonai zenekar szokott hangversenyezni, míg a park végében önmikéző ágyú áll magas talapaton, mely dőlben magától esül, jelezve a déli 12 órát.

A park két végén áll a két fejedelmi palota, a „Ferenéz József udvar” és a „Rudolf udvar”, mindkétök háromemeletes modern stílyű remek épülete. Berendezésük fejedelmi: minden lakáshoz nappali, éjjeli, társalgó s zongoraszoba van adva, a burtozat tölgy s mahagoni fá, a körpítózott butorok pedig selyemből s bársonyból vannak.

E két palotát a gyógyteremmel zárt folyosó köti össze, melyeken végig haladva a fűrdő föterére érünk. A föter falazatába a Herkules fűrdőben talált római régiségek helyezveék el, itt-ott egy ujabbkori emléket is esillogtatva, mint például a két márványtábla a magyar király és a királyné itt iázódesének emlékeire.

A föter közepén áll a nagy szökőkút, melynek medencéjéből kilence különböző irányú esővön sugárzik ki a Herkules forrásból vezetett vastartalmú, jéghideg ivóvíz.

A szökőkút körül terülnek el a „Ferdinánd” udvar, — két emeletes palota — katonai lakotanya, az „Augusta”, „Ludovika” és „körös fűrdők”, valamennyi kéntartalmú vízzel, míg a föter háttérében a katólikus imaház kupoláján török meg a nap sugara.

A Cserna patak, mely a fűrdő területét közepén metszi át, köhiddal van átvéve, melyen átöveje, gyögytáru, postahivatalt, fűrdőbízósi palotát s díszes magánvillákat találunk, melyek közül különösen kiemelkedik a Tatárey villa, amelyben királynéknak töltötte a mult főtű évadot. E villákkal szemben a görög nem egyesültök temploma, s a határőrvidéki szegények menedékháza áll, ettől jobbra a Cserna partjaira dűlve a „Ferenéz” fűrdő, a szembejárt szendevők gyögyfűrdője, emelkedik.

Az egész fötért körülöleló hegyek tetején elázruva találjuk a turisták pihenésére épült nyughelyeket, ilyenek a „Schneller magaslát” — a „szépkitöltés”, a „Desk Ferenéz mező”, a „Szőehényi sőtátér”, az „Iona lak”, míg a Damokles ormán kereszt jelőli ha-zúk véghatáru, honnét szabad szemmel beláthatunk Romániába egész Veresiorováig.

Az egész fötért körülöleló hegyek tetején elázruva találjuk a turisták pihenésére épült nyughelyeket, ilyenek a „Schneller magaslát” — a „szépkitöltés”, a „Desk Ferenéz mező”, a „Szőehényi sőtátér”, az „Iona lak”, míg a Damokles ormán kereszt jelőli ha-zúk véghatáru, honnét szabad szemmel beláthatunk Romániába egész Veresiorováig.

A fötér elhagyva, árnyékos fasorok között fölfelé haladva a Cserna partjain egy-egy oláh leányval vagy fiatal találkoznak, a kik a Herkules fűrdő specialitását, az itt nagy mennyiségben található skorpiókat árulgatják. Ezen állatok a hegyoldal kövei alatt tanyáznak, s a napon sütkérove, nem ritkán a gyalog utra is el-látogatnak, a járó keló nőket páni félelembe ejtve.

Majdnem a Cserna patak torkolatához érünk, midőn tompa moraj hangzik fel s egy fordulatot véte kitáru előtűnk a Cserna völgyének egyik legredekbebb természeti tüneménye a „Nagy víz-esés”. Négy láb magas sziklárról zuhog alá a víz zöldek halja s megtörve a nap sugaraiában, szivárvány szalagot vonva a mélység fölé, melyen át piros pöttyös pisztrángok százával vetik magukat a taktövek, dűbörgő hullámokba.

A „Nagy víz-eséstől” alig öt percnyi séta után a „Herkules forrásból” jutunk. Sajátságos érzés lopi itt meg az embert. Az alacsony épülete lépve, egy ajtón át a hegy oldalába jutunk, hol valósgos tö terül el szemünk előtt, melyből esedersen folydogál a kristálytisza víz, az épületben levő fűrdőkbe és a föld alatt a fötéri szökőkúthoz s az uszodához. Már e látvány is meglepő, de még inkább az a sajátsgos tünemény, hogy míg az egész Herkules fűrdő területén minden ék kéntartalmú vízet ad, az egy forrás teljesen ment a kéntől s tiszta vastartalmú. Almélködásunkat el se oszlátjuk még, midőn a képzelet szabad szárnyára kél és visszarepül a rög más időkbe, midőn a római legiók hósei csoportosultak a forrás köré, kiknek munkásságát mai napig sem tudta a mindent megemésztő idő vasgona semmivé tenni: ott áll előtűnk a római vízvezeték, melyen bevésve a hegy sziklájába.

A mult varázsa, a természet búbbája, a jelen esodási üzék-hajtáják felkűnket itt az elragadtatás minden fokán keresztül s eltelve a hegyi növényzet illatával, elkábulva a pezsgő fötűdői élet zajától szinte lehetetlenek tartjuk a válast, vagy legalább is esodálkoznak, hogy vannak oly bátor magyarok, kik külföldre mennek gyögyulást, fényt könyelmet, előkelőséget keresni, halott mindent szászor jobban föláláthatnák a magyar Carlsbadban: Herkules-fűrdőben.

Novellatár.

A házasság sőtörtője

vagy

János barátom välőpere.

(Humoreszk.)

Írta: Sírúis.

(Polytátiás.)

Azt pedig csak nem tehetle — egy pár havi házias ember létére, — hogy agglegényi . . . azaz, hogy ifjúkori botlásait, akarom mondani, . . . ifjúkori adóságait már is az aranyos kis feleség jól órozott hozományából egyenlisse ki? Nem hát. Várjanak a gézugozók.

— De hát mit csinálnának akkor, hogy ha meg nem házasodott volna.

— Mit? . . . Hát akkor várnák tovább is a „Messiást” — No, hát várják most is.

De meg azután, ha akaránk, sem tehetne eleget azoknak az éheseknek (oh! hogy minék is teremtett az Isten szabót, susztert, borbelyt), mert igaz, hogy aranyos a kis feleség, de a mellett, hogy jól őriz a bankókkal rakott sifonért, még egy díszes esata-kész magyar huszár is kitélnek belőle. A huszárokkal meg nem jó kikezdeni, mert könnyen azt mondhatják, hogy: „Olyan nines a sifonérba”!

Várjanak, punctum!

Hanem azok a léhítők csak nem akartak várni és egyremásra zaklatták János barátunkat duzzadó számlákkal kibélelt szerelmes levelekkel. János barátunk pedig a leveleket (hogy unokáinak is megmutathassa, hogy milyen virtus lakott ő benne fiatal korában) talizmánként szőpen az íróasztal fökjába helyezte el, örök nyugalomra, hogy meg ne találja az . . . asszony. De hát hát nem hiába monlja az írás, hogy „Legyetek ravaszok, mint a kigyó és okosok, mint az asszony.” Mert hát az asszony okos kis fejével addig kutat, addig keres, míg rá nem talál a szeg fejére. Es akkor vagy beverri a szőget, vagy leüti a fejét.

Igy történt a mi barátunkkal is.

Mukikánk (otthon már most ez volt a családias neve) egy alkalommal esaládi ügyek miatt, rövidbb időre elutazott. (Félt egy kissé az ujábbi zaklatásoktól is.) Az íróasztal kulesét azonban a nagy sietőseben (átközött szabója) otthon fejtette. A szőp asszony-feleség, mert egy kissé gyanús volt előtte a Mukika szíve, felhasználta az alkalmat és a zavarasban halásztott. Amint éles szemzeivel körül tekintett, megpillantotta az íróasztal kulesét.

— Meg van, meg van, ujongott örömeben. (Jaj neked most bieske, nyakadra tekerek a lábszját.) Amint kinyitotta az íróasztal fökját, egy gondosan csomagolt levelelmaz akadt apró kezessékűbe.

— Tehát mégis alapos a gyanum? No megállj, majd megmutatom én néked, hogy hogyan kell a gordiusi esomot kettőre vágni. Lám, lám, azt hittem, hogy csak nékem esküdött örök hűség, pedig most látom, hogy egy másodikkát, harmadikkát . . . tyuh! adta-lelke hamis férfiá . . . egy tizedik, hogy huszadikkát is már „légyott” adott és bizonyosan mindegyiket meg is esalta. Mert hát mind olyan a férfifajta; ma szeret, holnap egyet fordul es kinevetett.

— De ez abba nem maradt. Megfogom mutatni, hogy hogyan kell egy gyöngéd nőt szeretni! megfogom mutatni, hogy mit tesz az, hamisan kimondani a: „holdomiglan-holdotdiglan” szót. Elválunk. Hátlen férjét nem tūrhettek az oldalam mellett!

— Es ezután ezök a drága levelek! . . . Mit is mondanak? Olvassuk csak el.

Nro. I. Igen tisztelt Uram!

Epedve vártam . . . Igéretet nem váltotta be. Ezt nem hittem volna. (Ugy-úgy?). De úgy van, ma napisg nem hi-het az ember meg a legönzetlenebb férfianak sem! (Fájadalom, igaz). — Kérem ne ejszen kétségbe és sziveskedjek legközelebb nálam megjeleni, vagy egy kitűzött helyet megjelölni (milyen arrogans?), hogy úgynevezett tisztázhatassuk.

Bizva férfisságában és eddigi szívvelyes magatartásában, maradtam nagyra becsüléssem kifejezése mellett, igaz tisztelttel.

Sz. M.

U. i. Mily sokat tudna az a gyönyörű fekete szalónkabát regélin, melynek hajtókáját hóféhér ujjaimmal oly sokszor és gyöngöden végig simítottam? — De hagyjunk a multat, hisz az csak új sebeket ütne szivünkön!

— Így vagyunk drága férjem-uram? . . . No, ez nem rossz, de tudom, hogy keserű gyömlőse lesz ennek a „légyott”-nak! Vagy tūrjem tán tovább is, hogy más valaki is végig simogathassa azt az arcot, melyet csak nékem áll jogomban és hatalmamban gyöngöden érinteni? Óh, ez kétségbejötő állapot! El kell válnunk!

— Megteszem a lépéseket azonnal.

— De nézzük a második levelet.

No 2. Milyen tisztelt Uram!

A becsületőző szent éltöm. (Igaz.) Ön férfii becsületére fogadta, hogy ma nálam megjelenek. (Igen? No, várj.) Váram, oh, de hiába vártam . . . ! Az úgy elodázhatlan. (Még az is.) Ha holnap meg nem nyugtat, úgy . . . vagy azt hiszi ön, hogy az irányában tanusított eddigi figyelmemet és tisztéletemet (milyen figyelmes!) ki lehet járszania! Óh, akkor nagyon, de nagyon esalodik!

El fogok ön után menni — mint ahogy Orfeus elment az ő Euridikkéjért — még a pokolba is és nem fogok önének addig nyugtot hagyni míg — — ezélmot el nem éremdem . . .

Könböben beesés választás mielőbb várva, vagyok kitudó tisztelttel

K. L.

Apropos: Nem hagyhatom említés nélkül azokat a gyönyörű laceipóket, melyeknek fényes tükrében oly sokszor mé-láztam el! Hol az az idő? Volt . . . nines! (Ugy van.) Édes keserű visszaemlékezések! . . .

— Higgyék-e saját szemümmek, midőn e sorokat olvasom? Lehet-e ennyi epokédés zítar is kötetlem? Nem, eszlótlan a fejem fölött tönryuló vitáros felhőket, de megmutatom hogy cikázó villámok előbb le fog suttanni! Ezt tovább túrni nem lehet. Még ma elválnak. El bizony!

Hát a harmadik levél mit mond! . . .

No 3. Szeretve tisztelt Uram!

Az idő vasgona mindent megemész, úgy látszik, önt is uram, megemészette. (Oh, még nem.) Legalább azt kell hinned, mert az általunk többször említett helyen aki meg nem jelent, az ön volt. Hja! a méznek is van alja; hogy ne lenne tehát a mézes szavaknak keserű utóíze?! De tudja meg, hogy a túrelem nem rózsát, de töviseket termelt!

Hát azért simítottam el bársony újjaimmal annyiszor szőghaja fűrént izadtt homlokáról, (mi — — — micsoda?) hogy

